

คุณยายผู้เส่งี่ยมเจียมตัว

อาตมาหลงภูมิใจอยู่เป็นเวลานานว่า ตัวเองมีความอ่อนน้อม ถ่อมตนถึงขนาดลดตัวลงไปจัดรองเท้า ซึ่งเจ้าของเองยังไม่อินังขังขอบ สลักทิ้งไว้ให้คนอื่นเขาเหยียบย่ำ แต่พอได้เลื่อนตำแหน่งมานั่งใกล้ คุณยาย จึงรู้ว่าความถ่อมตนของอาตมาแค่นั้นเล็กน้อยนักเมื่อเทียบกับ ของคุณยาย

คุณยายมีกระโถนบัวหน้าลายประจำตัวอยู่ใบหนึ่ง มีกระดาดฯ หนังสือพิมพ์ตัดเป็นสี่เหลี่ยมขนาดพอดีปากกระโถนวางไว้เป็นตั้ง พอคุณยายบัวหน้าลายหรือน้ำล้างปากลงไปทีหนึ่ง ก็เอากะดาดฯ ที่ ตัดไว้ใส่ปิดทับลงไปแผ่นหนึ่ง ทั้งเปลือกผลไม้หรือเศษผงอะไรลงไป เสร็จแล้ว ก็เอากะดาดฯ ปิดทับทุกที เห็นบ่อยเข้าอดสงสัยไม่ได้ก็เลย ถาม คุณยายตอบว่า

“คุณเจ๊จ ยายแก่แล้ว ต้องอาศัยคนอื่นเขาเทกระโถนล้าง กระโถน คนทำแม้จะเป็นหลานของยายเองก็รู้สึกเกรงใจเขา พวก เสดลดน้ำลายที่ลอยเป็นฝาหรือของที่เราทิ้งลงกระโถน เป็นของไม่น่าดู น่ารังเกียจน่าขยะแขยง ถ้าปิดไม่ให้เขาเห็นเสีย เห็นแต่แผ่นกระดาดฯ

สะอาด ๆ เขาจะได้ไม่มีความรังเกียจเวลาจะจับจะทำให้ แล้วแบบนี้
แกว่งน้ำเดียวเดียวก็ก่เลี้ยว ไม่ต้องออกแรงชัด”

ดูคุณยายซิ...ขนาดเป็นครูบาอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหาตั้ง
เยอะแยะยังเสงี่ยมเจียมตัว ไม่อยากให้ใครต้องไม่สบายใจ หรือฝืนใจ
ทำอะไรให้ท่าน แม้ผู้นั้นจะเป็นเด็กที่ท่านอุปการะเลี้ยงดูมาเอง พวกเรา
เคยคิดอย่างนี้บ้างไหม...

